

Soudců 13,1-14.24-25

Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Pelištejců. Byl jeden muž ze Soreje, z danovské čeledi, jménem Manóach. Jeho žena byla neplodná a nerodila. I ukázal se té ženě Hospodinův posel a řekl jí: "Hle, ty jsi neplodná, nerodila jsi, avšak otěhotníš a porodíš syna. Proto se teď měj na pozoru: nepij víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého. Hle, otěhotníš a porodíš syna, ale jeho hlavy se nesmí dotknout břitva; ten chlapec bude od mateřského života Boží zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izraele z rukou Pelištejců."

Žena přišla povědět svému muži: "Přišel ke mně muž Boží; vypadal jako Boží posel, tak byl hrozný. Ani jsem se ho nezeptala, odkud je, a on mi své jméno nepověděl. Řekl mi: »Hle, otěhotníš a porodíš syna. Nepij teď víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého, protože ten chlapec bude od mateřského života až do dne své smrti Boží zasvěcenec.«"

Manóach prosil Hospodina: "Dovol prosím, Panovníku, nechť k nám znovu přijde muž Boží, kterého jsi poslal, a poučí nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit." Bůh Manóacha vyslyšel a Boží posel přišel znovu k té ženě, právě když seděla na poli a její muž Manóach nebyl s ní. Žena rychle běžela povědět o tom svému muži. Řekla mu: "Ukázal se mi ten muž, který ke mně onehdy přišel." Manóach šel hned za svou ženou, přišel k tomuto muži a otázal se ho: "Jsi ty ten muž, který mluvil k této ženě?" On odpověděl: "Jsem." Manóach řekl: "Nuže, až se splní tvá slova, na co je nutno u toho chlapce dbát a co s ním máme činit?" Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: "Ať se žena varuje všeho, o čem jsem jí řekl. Ať neokusí ničeho, co pochází z vinné révy. Nesmí pít víno ani opojný nápoj ani jíst něco nečistého. Ať bedlivě dbá na všechno, co jsem jí přikázal."

... 24 I porodila ta žena syna a dala mu jméno Samson. Chlapec vyrostl a Hospodin mu žehnal. A duch Hospodinův ho začal ponoukat v Danovském táboře mezi Soreou a Eštaólem.

Letos nás po cestě k velikonocům povede soudce Samson. Postava zvláštní a neskladná - pro ty, kdo otevrou bibli dnes - ale zrovna tak pro ty, kdo o něm poslouchali v dobách biblických.

Neskladnost a zvláštnost toho příběhu není ovšem dána jen různými podivnostmi, které Samson vyvádí. Nejhlubším důvodem je jeho POSLÁNÍ: „ON to„rozjede“ se záchranou - se spásou Izraele“ - zní – ještě než se narodí. Kdo takové poslání dostane - a vezme ho vážně - působí v očích svých současníků jako neskladný živel. Jako anarchista. Kazatel, provokující nejen necírkevní okolí, ale i vlastní stáde - zvláště když záchranu a naději vysvobození začíná dosvědčovat tam, kde to nikdo nečeká. Kde se rodina, bratři a sestry, církev či okolní společnost smířili s tím, že to za nic nestojí a jiné to nebude.

Takhle to začíná i v Samsonově případě. Izrael se ocitl na 40 let v područí silnějších pohanských sousedů. Ne náhodou nesou jméno **Pelištejci - Válčovači** zaslíbené země. Když se přivalí a začnou drancovat, nikdo jim neodolá. 40 let, to nejsou jen dvě generace devastace. To je také biblické „víc než dost“. Víc než dost, aby si Hospodin řekl, že už se na to nemůže koukat – na to, jak se lid víry stal lidem rezignace –

a jak si Válčovači svobody a drancovači Božích darů myslí, že teď jim to všechno patří.

Tu smířenost víry, která přestala být vírou - i neschopnost něco s tím udělat - ztělesňuje manželský pár - Manoach a jeho neplodná žena. Manoach - znamená „Na odpočinku“ - a taková je i jeho víra. Pasivní, smířená se vším. Smířená s vlastní neplodností a neperspektivností -- i s Pelištejci, kteří válčují svobodu a vyžírají plody zaslíbené země. Ale na odpočinku vidí i Pána Boha: Nejspíš to s námi vzdal - nechal nás napospas Pelištejcům. Takové víře na odpočinku zhasla jiskra hospodinovského života a svobody. Její krédo zní: Nemá cenu zkoušet s tím něco dělat - ani vyhlížet změnu.

Může taková víra a taková církev zajímat ještě Pána Boha?

První provokace tohoto příběhu zní - může. Hospodin, Bůh Izraele a Otec JKA nevyhledává věřící od přírody talentované - aby s nimi pokračoval ve svém příběhu. On oslovuje ty, kdo si od toho jeho příběhu chtějí odpočinout. Kdo to s ním vzdali. Neperspektivní týpky. Společenství, nad nímž lidé podle všech obvyklých měřítek - i těch náboženských - lámou hůl. Neúrodné - neperspektivní - jak Manoachova neplodná žena. Když do toho příběhu vstoupí Hospodinův posel - tak právě proto, aby tahle BEZEJMENNÁ a pohrdaná neplodná - došla zastání: **Bůh s tebou počítá - pro něj jsi perspektivní - počneš a porodíš syna.**

A takový syn z Božího úradku není bezejmenný - ale má program, úkol. Jaké ten narozený ponese jméno? Jaký program a úkol je mu uložen? **Nazír.** Nazorejský. Tedy zasvěcenec Boží. Dvakrát – na svědectví otci, matce a hlavně nám jako posluchačům toho příběhu to zazní: *Od téhle chvíle neokusíš vína ani ničeho nečistého - protože tvé dítě bude čisté Boží.*

Nazír. Nazorejský. Ten který svým životním stylem i svým vzhledem napovídá - jsem zvláštní, neskladný svědek zvláštního a neskladného Boha svobody a naděje. Nazír se neopájí vínem, protože se opájí svým úkolem - Boží svobodou pro lidi. Nestříhá se ani neholí - a tak jen na něj koukneš - vidíš - tenhle nestříhaný bude asi pěkně NESPOUTANÝ. Neboť ho nepoutají ani předsudky - ani nesvoboda - ani přízpusobivost poměrům - ani všeobecně rozšířená rezignace. *Ten chlapec bude od mateřského života Boží zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izraele z rukou Pelištejců."*

Úkolu vysvobození je zasvěcený OD POČETÍ.

Nebylo to tehdy zvykem. Zasvěcenci slibovali tu totální oddanost normálně jen načas (třeba na dobu postní). Ale Samsonův příběh předjímá, že když někoho nebesa takovým úkolem pověří, může to být taky poslání na celý život - od početí - a kdoví jestli ne až do smrti. (Proto pak jednomu, co se taky narodil docela nečekaně - dali jméno Ježíš, to je vysvobození - a ještě mu říkali Nazaretský - a mysleli nazorejský. Jakože to poslání má na celý život. *Od mateřského života až do dne své smrti.*)

Jak to přijme - paní Manoachová – manželka muže s vírou na odpočinku? Padne andělské slovo na půdu neúrodnou jako její lůno?

Paní Manoachová to poselství k neuvěření vzala vážně. S respektem, s bázní. Tak jako kdysi Abraham. Nebo jak jedna z jejích následovnic, Marie – s vírou. Uslyšela evangelium

„počneš a porodíš“ – neboť Bůh s tebou počítá a nachystal ti docela jinou budoucnost, než ses nadála – a hned se o tu radost jde podělit.

Žena přišla povědět svému muži: "Přišel ke mně muž Boží; vypadal jako Boží posel, tak byl hrozný. Řekl mi: »Hle, otěhotníš a porodíš syna. ... ten chlapec bude od mateřského života až do dne své smrti Boží zasvěcenec.«"

Takhle ta neplodná ztělesňuje, čím jsme jako sbor, církev: Nemusí nás v téhle společnosti brát kdovíjak vážně - a my si z toho nemusíme moc dělat. Sociologové i statistiky nad církví lámou hůl. Nezlobme se na ně. Ale když k nám dorazí evangelium o svobodě a novém začátku - jsme tu od toho, abychom ho pustili do srdce - a rozběhli se s ním k druhým. Těmi, jejichž víra odpočívá v pokoji, začínaje.

Jak ale zareaguje adresát téhle radostné zvěsti? – manžel a učedník Manoach? - Jak zareaguje muž s vírou na odpočinku?

Manoach prosil Hospodina: "Dovol prosím, Panovníku, nechť k nám znovu přijde muž Boží, kterého jsi poslal, a poučí nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit." Manoach si chce Božího posla „ošahat“. Chce přijít na kloub tomu podivnému chlapíkovi, co mu chodí za ženou a ohlupuje ji svými šokujícími povídačkami. Těžko se vyrovnává s tím, že je to jinak, než si zvykla jeho odpočívající víra. Nesnadno se adaptuje na nové poměry - na nečekaný těhotenský test své ženy - na úkol, který jim byl nečekaně svěřen... Celý dlouhý život byl klid. Sice neplodný a bez vyhlídek, ale aspoň se nic nedělo. Copak my potřebujem nějaké vysvobození? Nejradši by své nadšené těhotné manželce dokázal - vždyť vidíš, že to jsou jen nějaké tvé sny, přeludy či vidiny...

V tom je ovšem ztělesněním celého Izraele: (13,1) „*Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Pelištejců.*“ Málokterý náboženský spolek (o těch ostatních nemluvě) se odváží portrétovat sebe sama takhle sebekriticky: Když nás Hospodin zachránil, když nás přivedl na druhý břeh – na břeh darované volnosti v zaslíbené zemi – opakovaně jsme na cíl tohoto vysvobození kašlali. Místo co bychom mu vděčně a věrně sloužili – brali jsme roha k bohům cizím – šli si za hlasem svého ega, svých krátkodobých zájmů – přizpůsobovali jsme se bohům rychlého zbohatnutí, bohům moci a peněz. Báľům a Aštotetám. A teprve, když nás tyhle falešné zájmy a hodnoty dostaly do úzkých, když nás začali válcovat nepřátelé, kteří v tom uměli chodit daleko líp než my – vzpomněli jsme si na svého zachránce. Na svatého Izraele, slitovného dárce záchrany.

Když si tenhle refrén knihy Soudců čtu, jen mne napadá – když letos budeme slavit 30 let darované svobody, kolik podobné kající sebereflexe se objeví? V církvi – i ve společnosti okolo? O to usilovněji ať nás ujistí poselství o Samsonově poslání: ztělesnit že naše mizerie není nikdy taková, aby s tím náš Bůh nemohl něco udělat.

A tak žena ta porodila syna

Slovo se stalo tělem - a porodila syna svého jednorozeného - a zsvětla ho Hospodinu. Šťastná máma mu dala jméno Samson. *I rostlo dítě, a žehnal mu Hospodin.* Šimšon. Sluníčko. Jako by vyznávala - do mých temnot zazařilo

slunce. Bůh nade mnou osvětlil svou tvář - a byl mi milostiv - jako když po nekonečné noci vyjde slunce.

Samsoně, kam ses zas zaběhl? - volá na něj máma, jen co se postavil na vlastní nohy... - a sousedky jí odpovídají - dávej pozor na toho malého, už se ti zas někde toulá.

Jak by ne - když ho začal ponoukat Duch Hospodinův. Duch nespoutané síly Hospodinovy svobody. Duch nečekaných skutků záchrany a naděje.

S tímhle dítětem si ještě užijem. Jak by ne - vždyť to s ním a skrze něj chce svatý Izraelský rozjet zas jednou své tažení svobody a naděje. Aby si naše víra nemyslela, že už je jednou provždy na odpočinku. Aby ho potkala jako vysvoboditele od všech válcovačů – a možná ještě víc z našich nevěř a rezignací.

Amen.

Sd 13,1-14.24-25 3.3.2019

Píseň 314,1a2

In: Utíkám se k tobě, Hospodine, kéž nikdy nejsem zahanben!... Bože můj, pomoz mi vyvázat z moci svévolníka, z rukou bídáka a násilníka. Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. Amen (Ps 71,1.4- 6)

Píseň 71,1-4

Modlitba

Otvíráme před tebou svá srdce, náš nebeský Otče. Vždyť u příběhů těch, kteréš' poslal, potkáváme tvé slitování a vysvobození. Zjišťujeme, jak ti záleží na lidské bezradnosti i na naší neschonosti zplodit vlastní silou něco dobrého pro tebe. Počítáš s námi, dokonce i když jsme zplaněli v úkolu být tvým lidem. Oslavujeme tě, Ježíši Kriste. Naději Božího království jsi vnášel do situací, kde si je nikdo neuměl představit. Až na kříž jsi šel, a obklopen urážkami mocných a pohrdáním sebejistých jsi stvrdil, že Otcovu solidaritu s lidskou bídou bereš vážně až na smrt. Duchu svatý, tebe prosíme, navštiv i toto naše společenství - aby evangelium o nových Božích začátcích neznělo jako fráze ani jako kýč. Všem, kdo se dnes scházejí v Kristově jménu, připomeň Boží vysvobození i obživující spravedlnost jako živoucí moc pro každého. Amen

1. čtení Sd 13,1-14.24-25

Píseň 675

kázání Sd 13,5

Píseň 196

Ohlášení

Přímluvy

Otče náš

Poslání 1 Pt 2,5-9

Požehnání (1Pt 5,10n)

A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň 579